

LBRIS

We know
books

Universul JOCURILE FOAMEI

Balada șerpilor și a păsărilor cântătoare

Răsăritul în ziua extragerii

Jocurile Foamei

Sfidarea

Revolta

RĂSĂRITUL ÎN ZIUA EXTRAGERII

SUZANNE COLLINS

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA

ARMADA

LEDDIS

We know

Aș vrea ca tatăl meu să fie aici, să vadă că discuțiile noastre despre David Hume au inspirat *Răsăritul în ziua extragerii* și sper că mamei mele, expertă în limba engleză și cu care am în comun dragostea pentru literatură, îi place această poveste. Toată dragostea pentru voi amândoi, întotdeauna!

Tuturor minunaților mei cititori, mulțumiri fiindcă vă întoarceți încă o dată în Panem și vă investiți timpul în aceste personaje și în luptele lor, chiar și știind care este finalul! Zăpada poate să cadă, dar și soarele răsare.

CUPRINS

PARTEA I – ZIUA DE NAȘTERE	9
PARTEA A II-A – PRAMATIA.....	137
PARTEA A III-A – BANNERUL.....	251
<i>Mulțumiri</i>	371

LBRIS

We know
books

PARTEA I

ZIUA DE NAȘTERE

La mulți ani, Haymitch!
Dacă te-ai născut în ziua extragerii, avantajul este că, de ziua ta, poți dormi până târziu. Halal avantaj! O zi în care nu mergi la școală nu poate compensa groaza că numele tău ar putea fi extras. Chiar dacă scapi cu bine, nimănui nu-i mai arde să mănânce tort după ce doi copii sunt târați la Capitoliu ca să fie măcelăriți.

— La mulți ani! Sid, fratele meu în vârstă de zece ani, mă scutură de umăr. Mi-ai spus să fiu cocoșul care te trezește. Fiindcă vrei să pleci în pădure când se luminează de ziua.

E adevărat. Sper să-mi termin treburile înainte de ceremonie, ca să-mi pot dedica după-amiaza celor două lucruri pe care le-ndrăgesc cel mai mult – pierderea timpului și petrecerea lui alături de dragostea mea, Lenore Dove. A-l trece cu vederea pe oricare din ele este, pentru mama, o grea încercare, de vreme ce, de obicei, declară că nicio muncă nu e prea trudnică, prea murdară sau prea complicată pentru mine și că până și cei mai sărântoci pot găsi câțiva bănuți ca să-și arunce netrebnicia asupra altcuiva. Dar, având în vedere ambele evenimente ale zilei, cred că, odată ce-o să dau gata tot ce am de făcut, o să-mi lase un strop de libertate. Creatorii-de-joc sunt cei care mi-ar putea strica planurile.

— Haymitch! se tânguie Sid. Acuși se saltă soarele pe cer!

— Bine, bine. Acuși mă salt și eu din pat.

Mă rostogolesc de pe saltea direct pe podea și-mi trag pe mine o pereche de pantaloni scurți făcuți dintr-un sac de făină dat de guvern.

În final, cuvintele „PRIN BUNĂVOINȚA CAPITOLIULUI“ mi se opresc, ca o șampilă, de-a latul feselor. Mama nu irosește nimic. Rămasă văduvă de tânără, când tata a murit într-un incendiu din mină, ne-a crescut pe Sid și pe mine spălând rufele altora și valorificând orice fărâma din orice. Cenușa lemnului de esență tare, din vatră, e păstrată ca să devină leșie. Cojile de ou sunt pisate ca îngurășământ pentru grădină. Într-o bună zi, acești pantaloni scurți vor fi ruți în fășii din care se va țese un preș.

Termin cu îmbrăcatul și-l azvârl pe Sid înapoi în patul lui, unde se afundă direct în cuvertura din petice. În bucătărie, înșfac o bucată de pâine cu mălai, pregătită de ziua mea ca delicată, în locul chesției ăleia zgrunțuroase și negre, făcută din făina Capitolului. Afară, în spatele casei, mama amestecă deja cu un băț în cazanul aburind, plin cu haine, cu mușchii încordându-i-se când saltă o salopetă de miner. N-are decât treizeci și cinci de ani, dar amărăciunile vieții i-au ridat deja fața, așa cum le stă în obicei.

Dă cu ochii de mine în pragul ușii și își șterge fruntea asudată.

— La mulți ani la a șaisprezecea aniversare! E compot pe plită.

— Mulțumesc, mamă!

Găsesc oala cu compot de prune și scot cu lingura câteva ca să mi le pun pe pâine înainte de a ieși. Le-am găsit deunăzi în pădure, dar e o surpriză plăcută să le am fierbinți și dulci.

— Azi am nevoie să umpli cisterna, spune mama când trec pe lângă ea.

Avem apă rece curentă, dar curge ca un firicel subțire, i-ar lua o eră ca să umple o găleată. Avem și un butoi special, cu apă de ploaie curată, pe care ea îl ține în plus, fiindcă face hainele mai catifelate, însă pentru cea mai mare parte a rufăriei se folosește de apa din fântâna noastră. Dând la pompă și cărând cu găleata, umplerea cisternei e treabă de două ore, chiar dacă mă ajută Sid.

— N-o putem lăsa pe mâine? întreb.

— Apa e pe sfârșite și am de spălat un munte de rufe, răspunde ea.

— Atunci după-amiază, spun, încercând să-mi ascund ciuda.

Extragerea se încheie la ora 13:00 și, presupunând că n-o să ne numărăm printre cei sacrificați anul ăsta, o să pot să termin cu apa până la 15:00 și să am încă timp să mă-ntâlnesc cu Lenore Dove.

O pătură de ceață se înfășoară, protectoare, în jurul caselor părginate și cenușii din Filon. Ar fi liniștitoare dacă ici și colo nu s-ar auzi țipetele copiilor vânați în propriile vise. În ultimele câteva săptămâni, pe măsură ce a Cincizecea Ediție a Jocurilor Foamei s-a apropiat tot mai mult, sunetele astea au prins să se audă tot mai des, în mare măsură aidoma gândurilor neliniștitoare pe care mă străduiesc din greu să le țin la distanță. „Al Doilea Jubileu al Pacificării. De două ori mai mulți copii.“ N-are rost să mă umplu de griji, îmi spun, oricum în privința asta nu e nimic de făcut. „Ca și cum ar fi două Jocuri ale Foamei într-unul singur.“ Nu se pot ține sub control nici rezultatul extragerii, nici ceea ce urmează. Nu intra în panică. Nu-i da Capitolului satisfacția asta. Are deja prea multe satisfacții.

Merg pe pavajul de zgrură al străzii pustii, către dealul pe care e cimitirul minerilor. O harababură de marcaje funebre stă înfiptă pe coastă ca niște spini. Tot ce vrei și ce nu vrei, de la lespezi de mormânt cu nume și date gravate până la scânduri de pe care se cojește vopsea. Tata e îngropat pe parcela familiei. Un petic de alde Abernathy, cu o singură placă de calcar pentru noi toți.

După ce arunc o privire grăbită în jur, convingându-mă că n-are cine să mă vadă – pe-aici nu e nimeni aproape niciodată, și cu siguranță nu cu noaptea-n cap –, mă târăsc pe sub gard în pădurea din afara Districtului 12 și o pornesc către distilerie. Fabricarea rachiului alb împreună cu Hattie Meeney e o treabă riscantă, dar o distracție în comparație cu omorârea șobolanilor sau cu curățarea latrinelor. Ea se-asteaptă să trudes din greu, dar exact asta face ea însăși și, cu toate că a sărit de șizeci de ani, e în stare de mai mult decât cineva care are doar pe jumătate vârsta ei. E nevoie de o grămadă de muncă brută: adunarea lemnului de foc, căratul grăunțelor, depozitarea sticlelor pline și aducerea sticlelor goale ca să fie reumplute. Asta fac eu. Sunt cărașul lui Hattie.

Mă opresc la ceea ce numim hambar: un petic de pământ golaș, ascuns de crengile plecate ale unei sălcii, unde își lasă Hattie proviziile. Doi saci de câte unsprezece kilograme, cu boabe de porumb mărunțite, stau în așteptare, și-mi arunc câte unul pe fiecare umăr.

E nevoie de vreo jumătate de oră ca s-ajung la distilerie, unde o găsesc pe Hattie ocupându-se de o oală cu terci lângă rămășițele unui mic foc.

LBDRIS | We know
books

— Îmi întinde lingura ei de lemn cu coadă lungă.

— Ce-ar fi s-amesteci aici?

Las sacii cu porumb într-un șopron cu acoperișul înclinat, unde ne ținem rezervele, și înalț victorios lingura.

— Hopa, o promovare!

Terciul lăsat în grija mea e o noutate. Poate că Hattie începe să mă pregătească să-i fiu asociat într-o bună zi. Lucrând amândoi ca să fierbem rachiu fără întrerupere ar crește randamentul, și cererea se ridică întotdeauna la mai mult decât poate fabrica ea de una singură, chiar și pentru chestia aia de la care îți lăcrimează ochii, făcută din grăunțele Capitolului. Mai ales pentru aia, fiindcă e destul de ieftină ca să și-o poată permite minerii. Băutura bună e cumpărată de soldații indisciplinați – adică de Apărătorii Păcii – și de bogații din oraș. Însă contrabanda încalcă vreo zece legi diferite și n-ar fi nevoie decât de un nou Șef al Apărătorilor Păcii – unul căruia nu-i place o băătură tare – ca să ajungem în butuci, sau mai rău. Mineritul e muncă grea, dar nu ești spânzurat fiindcă îl practici.

În timp ce Hattie pune sticle de câte o jumătate de litru de rachiu alb într-un coș căptușit cu mușchi, mă las pe vine și răscolesc terciul de jos în sus. Când se răcește cât de cât, îl răstorn într-o găleată mare și ea adaugă drojdia. Pun terciul în șopron, să fermenteze. N-o să-l distileze azi, fiindcă nu vrea ca fumul să atragă atenția dacă se împărăștie ceața. Apărătorii Păcii de la noi s-or fi făcând că nu văd distileria lui Hattie și taraba ei din Vatră, un depozit vechi care ne servește drept piață neagră, dar se teme că omologii lor din Capitoliu ne-ar putea localiza din aeronava lor camuflată, care zboară la joasă înălțime. Azi nu car nici sticle, așa că sunt pus să tai lemne pentru toată săptămâna. Când stiva e refăcută, întreb de ce altceva mai e nevoie, și ea se mulțumește să clatine din cap.

Hattie mă face s-o îndrăgesc dându-mi, din când în când, câte un mic dar. Nu odată cu salariul, pe care i-l plătește direct mamei, ci strecurându-mi câte un fleac pe ascuns. Un pumn de porumb mărunțit, pe care i-l pot duce lui Lenore Dove pentru găștele ei, un pachet de drojdie cu care pot face troc în Vatră, iar azi o sticlă de jumătate de litru de rachiu alb, de care să mă folosesc chiar eu. Își dezgolește dinții sparti, zâmbindu-mi, și zice:

— La mulți ani, Haymitch! Mă gândesc că, dacă ești destul de mare ca să-l fabrici, ești și destul de mare ca să-l bei.

Trebuie să fiu de acord și, cu toate că nu sunt băutor, mă bucur că am primit sticla. Pot s-o vând cu ușurință, s-o dau la schimb, sau poate să i-o ofer lui Clerk Carmine, unchiul lui Lenore Dove, ca să aibă o părere mai bună despre mine. Ați crede că fiul unei spălătorese e suficient de inofensiv, dar pe vremuri cei din familia Abernathy erau renumiți ca rebeli și s-ar părea că încă mai purtăm mireasma răzvrătirii, înspăimântătoare și, în aceeași măsură, seducătoare. După moartea tatălui meu s-au răspândit zvonuri care spuneau că incendiul n-a fost un accident. Unii zic că a murit sabotând, alții că echipa lui a fost luată la ochi de șefii de la Capitoliu, ca grup de agitatori. Așa că problema ar fi putut fi tata. Despre Clerk Carmine nu se poate spune că se prăpădește de dragul Apărătorilor Păcii, dar nu-i arde de glumă cu ei. Sau poate pur și simplu nu-i place să umble nepoata lui cu un contrabandist, chiar dacă e vorba de o treabă sigură. Ei, oricare ar fi motivul, rareori îmi acordă atenție altfel decât dând scurt din cap în direcția mea, iar o dată i-a spus lui Lenore Dove că sunt genul care moare tânăr, ceea ce nu cred că a vrut să fie o recomandare.

Hattie țipă scurt când o îmbrățișez, impulsiv.

— Ei, gata cu asta. Încă mai umbli după fata aia din Stol?

— Îmi dau silința, cu siguranță, îi răspund, râzând.

— Atunci du-te pe capul ei. Azi nu-mi mai ești de folos.

Îmi răstoarnă în palmă un pumn de porumb mărunțit și se îndepărtează împingându-mă. Pun porumbul în buzunar și plec înainte de a se răzgândi în privința celui mai prețios dintre darurile ei: neașteptatul timp pe care-l pot petrece cu iubita mea. Știu că probabil ar trebui să mă îndrept spre casă și să mă grăbesc să umplu cisterna, dar nu mă pot împotrivi gândului la câteva sărutări furate. E ziua mea și, măcar de data asta, cisterna poate să mai aștepte.

Ceața prinde să se subțieze în timp ce alerg prin pădure către Pajiște. Mulți vorbesc despre frumusețea ei, însă Lenore Dove o numește „prietena osândiților“, fiindcă te poate ascunde de Apărătorii Păcii. Înclină să vadă totul în negru, dar poate că e de așteptat din partea cuiva care a primit numele unei fete moarte. Ei, jumătate din numele ei e al

unei fete moarte, Lenore, dintr-un poem vechi, și cealaltă jumătate al unei nuanțe de cenușiu, de care am aflat în ziua în care ne-am cunoscut.

S-a întâmplat în toamna de după a zecea mea aniversare, când m-am strecurat prima oară pe sub gardul care înconjoară districtul nostru. Până atunci mă temusem deopotrivă de lege și de animalele sălbatice, care sunt o raritate, dar există. Prietenul meu Burdock mi-a înfrânt, în cele din urmă, spaimetele, spunându-mi că el o face mereu, că nu e mare lucru și că încă mai sunt mere, dacă te poți cățăra. Iar eu eram în stare să mă cațăr și eram mort după mere. În plus, el e mai mic decât mine, așa că, dacă n-aș fi făcut-o, m-aș fi simțit ca un laș.

— Vrei s-auzi ceva? m-a întrebat Burdock, în timp ce ne aventuram în adâncul pădurii.

Și-a lăsat capul pe spate și a început să cânte cu vocea lui incredibilă. Înaltă și suavă ca a unei femei în toată firea, dar mai limpede, fără niciun tremur. Totul a părut să amuțească, apoi gaițele-zeflemitoare au prins melodia. Știam că sunt în stare să cânte pentru alte păsări, dar până atunci nu le mai auzisem cântând pentru un om. Ceva într-un totu impresionant! Până când un măr a căzut cu zgomot în capul lui Burdock, intrerupându-l.

— Cine cârâie la păsările mele? a întrebat o voce de fată.

Și iat-o, la vreo șase metri deasupra noastră, tolănită pe o creangă, de parcă acolo ar fi locuit. Codițe curbate, picioare goale, murdare, măr mâncat plescăind, ținând în mână o cărticică legată în pânză.

Burdock și-a lăsat capul pe un umăr și a râs.

— Bună, verișoară! Ai voie să ieși aici de una singură? Pen' că sunt sigur că nu.

— Ei, nu te-am văzut, a zis ea.

— Nici eu pe tine. Aruncă-ne și nouă câteva, vrei?

Ca răspuns, ea s-a săltat în picioare pe creangă și a început să topăie, trimitând asupra noastră o ploaie de mere.

— Așteaptă, am un sac în care-mi țin arcul.

Burdock s-a îndepărtat în fugă. Ea a coborât în goană din creangă-n creangă și s-a lăsat pe pământ, legănându-se. Nu era una dintre verișoarele primare ale lui Burdock Everdeen, dar știam că prietenul meu mai are și altele, de departe, din partea mamei. O văzusem la școală – oarecum timidă, mă gândeam, dar n-o cunoșteam, ca să-i vorbesc.

Ea nu părea grăbită să schimbe asta; a stat doar locului, privindu-mă, până când am rupt tăcerea.

— Eu sunt Haymitch.

— Eu sunt Lenore Dove.

— Dove¹, precum pasărea?

— Nu. Precum culoarea.

— Ce culoare mai e și asta?

— Culoarea păsării.

La auzul răspunsului, capul a început să mi se-nvârtească și presupun că nu s-a mai oprit pe deplin niciodată. Curând după aceea, la școală, ea mi-a făcut semn să vin lângă un dicționar cu colțurile paginilor îndoite și mi-a arătat ceva cu degetul: „Gri-porumbel: Nuanță caldă de gri, cu o ușoară tentă purpurie sau roz.“ Culoarea ei. Pasărea ei. Numele ei.

Pe urmă am început să tot remarc câte ceva în privința ei. Cum ascundeau salopetele și cămășile ei decolorate pete de culoare, o batistă de un albastru strălucitor ieșindu-i din buzunar, o panglică zmeurie cusută în interiorul unei manșete. Cum își termina repede temele – dar nu făcea caz de asta; se mulțumea să se uite pe fereastră. Apoi i-am observat degetele mișcându-se, apăsând clape imaginare. Picioarul scos din pantof, cu călcâiul ocrotit de ciorap, bătând silențios tactul pe podea. Ca toți cei din Stol, avea muzica în sânge. Dar, totodată, nu la fel ca ei. Era interesată mai puțin de melodiile frumoase și mai mult de cuvintele periculoase. De genul celor care îndeamnă la rebeliune. De genul celor care au făcut să fie arestată de două ori. Avea, atunci, doar doisprezece ani, așa că au eliberat-o. Acum n-ar mai fi deloc așa.

Când ajung pe Pajiște, mă strecur pe sub gard și mă opresc să-mi trag răsufierea și s-o sorb din priviri pe Lenore Dove, cocoțată pe bolovanul ei preferat. Când se apleacă asupra vechiului acordeon, soarele îi prinde în lumină firele vag roșcate din păr. Reușind să pună niște versuri hârjăitoare, vechi, pe o melodie, face o serenadă unei duzini de găște care ciugulesc iarbă, și vocea îi e suavă și tulburătoare ca lumina de lună:

¹ „Porumbel“, în lb. engleză (n. trad.).

Femeia-i biciuită, bărbatul spânzurat

Dacă de pe izlaz o găscă a furat.

Dar hoțul ăl mai mare nu dă de vreun necaz

Când fură, pe de-a-ntregul, al găștelor izlaz.¹

E o desfătare s-o auzi cântând, fiindcă n-o face niciodată în public. Nimeni altcineva din Stol n-o face. Unchii ei sunt, de fapt, într-o mult mai mare măsură instrumentiști decât cântăreți, așa că se mulțumesc să interpreteze melodia cu instrumentele lor muzicale, lăsându-și spectatorii să cânte cuvintele, dacă se simt îndemnați. Lui Lenore Dove îi place mai mult așa, oricum. Spune că se emoționează prea tare când cântă cu vocea pentru public. I se pune o gheară în gât.

Clerk Carmine și celălalt unchi al ei, Tam Amber, au crescut-o, fiindcă mama ei a murit dându-i naștere, iar identitatea tatălui ei a rămas pentru totdeauna un mister. Nu sunt rude de sânge, ea fiind o Baird, dar Stolul are întotdeauna grijă de ai lui. Au făcut o înțelegere cu primăreasa, în a cărei casă se află singurul pian din Districtul 12. Lenore Dove poate exersa la pianul ăla, cu condiția să cânte la câte o cină sau la câte o sindrofie. Ea, în rochia ei de un verde decolorat, cu părul legat la spate cu o panglică fildeșie, cu ruj portocaliu pe buze. Când familia ei dă spectacole în Districtul 12 pentru bani, ea o scoate la capăt cu instrumentul la care cântă acum și pe care îl numește „cutia ei melodioasă“.

O cere legea, ispășim, se știe,

Cumva de suntem prinși cu vreo hoție.

Dar poate orice nobil să ne jefuiască,

Lui legile nu-i cer să ispășească.

Însă ăsta nu e unul dintre cântecele pe care unchii ei îi îngăduie să-l cânte în casa primăresei. Și nici măcar în spectacolele din district.

¹ Prima strofă din *The Goose and the Common (Gâsca și Izlazul)*, poezie cu autor necunoscut, scrisă în Anglia ca protest față de trecerea izlazurilor (adică a pășunilor comune ale satelor) în posesia unui singur proprietar. Următoarele trei strofe din text sunt din aceeași poezie (n. trad.).

E periculos, unii ar putea să-i știe cuvintele și să se lase cu scandal. E prea rebel. Și trebuie să spun că sunt de acord cu Clerk Carmine și Tam Amber. De ce să umbli de colo-colo căutând bebele cu lumânarea? Îți vin pe cap destule fără să le inviți.

Săracii, amărății, nu scapă de pedeapsă

Când, conspirând, vor legi să ocolească.

Așa se și cuvine, dar îi au de-nfruntat

Pe cei care spre-a face legea au conspirat.

Îmi rotesc privirea pe Pajiște. E un loc retras, dar știm cu toții că există ochi pretutindeni. Iar ochii sunt, îndeobște, însoțiți de urechi.

Femeie sau bărbat, de lege-i condamnat

Cel ce de pe izlaz o găscă a furat.

Însă făr' de găște cu toții o să stea

Pân' ce-ntreg izlazul 'napoi și-l vor fura.

Lenore Dove mi-a explicat odată că izlazul era un teren de care se putea folosi oricine. Uneori, Apărătorii Păcii le alungă pe ea și pe găștele ei de pe Pajiște fără niciun motiv. Ea spune că nu-i decât un polonic de năpastă dintr-un fluviu de nedreptăți. Mă neliniștește chiar și pe mine, iar eu sunt un Abernathy.

Câteva găște îmi anunță sosirea, sâsâind. Chipul lui Lenore Dove a fost primul zărit când au ieșit din ou și nu îndrăgesc pe nimeni altcineva în afară de ea. Dar le-am adus porumb, așa că azi mă suportă. Îl azvârl cât mai departe, ca s-o scap pe Lenore de gârziile ei de corp, și mă aplec s-o sărut. Pe urmă o mai sărut o dată. Și încă o dată. Și ea îmi răspunde la sărutări.

— La mulți ani! Îmi urează, când ne oprim pentru o gură de aer. Nu m-așteptam să te văd decât după.

Asta vrea să însemne „după extragere“, dar nu e ceva despre care sunt dornic să vorbesc.

— Hattie m-a lăsat să plec mai devreme, îi spun. Și mi-a dat asta – cadou pentru o zi mare.

Scot sticla.

— Ei, n-o să fie greu s-o schimbi pe altceva. Mai ales azi.

Nu doar de Anul Nou, ci și azi se îmbată cei mai mulți oameni.

— Patru copii... Va fi o lovitură grea pentru multe familii.

Presupun c-o să vorbim despre asta.

— O să fie bine, zic, și cuvintele sună găunos.

— Doar nu crezi asta, nu-i așa?

— Poate că nu. Dar mă străduiesc. Pentru că extragerea o să se facă, indiferent ce cred eu. E tot atât de sigur cum e că soarele o să răsară mâine.

Lenore Dove se încruntă.

— Ei, nu există nicio dovadă că se va întâmpla. Nu poți fi sigur că niște lucruri se vor petrece mâine fiindcă așa a fost în trecut. E o logică defectuoasă.

— Oare? spun eu. Fiindcă exact așa își planifică oamenii viața.

— Și asta face parte din belele noastre. Gândul că anumite lucruri sunt inevitabile. Neputința de a crede că schimbarea e posibilă.

— Probabil. Dar chiar nu-mi pot imagina că soarele n-o să răsară mâine.

Între sprâncene i se conturează o cută, în timp ce se străduiește din greu să găsească o replică.

— Ți-l poți imagina răsărind într-o lume fără extragere?

— Nu de ziua mea. Nu s-a întâmplat niciodată să fie fără extragere.

Încerc să-i abat atenția cu un sărut, dar e hotărâtă să mă facă să pricep.

— Nu, ascultă-mă! spune, cu toată seriozitatea. Gândește-te. Tu zici: „Azi e ziua mea și are loc o extragere. Și anul trecut a fost una de ziua mea. Așa că în fiecare an o să fie o extragere de ziua mea.“ Dar n-ai de unde ști asta. Adică, extragerea nici măcar n-a existat până acum cincizeci de ani. Dă-mi un motiv bun pentru care ar trebuie să se petreacă numai fiindcă e ziua ta.

Pentru o față tăcută în public, între patru ochi revarsă un potop de vorbe. Uneori e greu s-o urmărești. Când dă explicații, Lenore Dove o face întotdeauna cu răbdare, nu cu superioritate, dar poate că e pur și simplu prea deșteaptă pentru mine. Pentru că, deși gândul la o lume fără extragere e o idee minunată, nu văd așa ceva întâmplându-se. Capitoliul deține toată puterea, și cu asta basta.

— N-am spus că se-ntâmplă pur și simplu fiindcă e ziua mea. Am spus...

Ce *am spus*? Acum nici măcar nu-mi mai aduc aminte.

— Îmi pare rău! Nu te-am înțeles, m-ai pierdut.

Ei îi cade fața.

— Nu, *mie* îmi pare rău! E, într-adevăr, ziua ta și eu îi tot dau înaintea, trâncănind despre cine știe ce.

Își afundă mâna în buzunar și scoate un pachetel înfășurat într-o bucată de hârtie gri-porumbel și legat cu o panglică de același verde împetrișat ca ochii ei.

— La mulți ani! Tam Amber l-a făcut. Eu am dat ouă în schimbul metalului și l-am ajutat să-l conceapă.

Tam Amber nu doar cântă demențial de frumos la mandolină, ci mai e și cel mai bun forjor din Districtul 12. El este fierarul de încredere când vine vorba de diverse fleacuri ingenioase sau de părți stricate din mașinării vechi. Burdock are de la el o duzină de vârfuri de săgeată cărora le poartă de grijă de parcă ar fi de aur, iar câțiva dintre oamenii mai bogați din oraș au bijuterii pe care le-a făcut din aur sau argint veritabil, obținut din topirea amintirilor de familie și remodelat. Nu-mi dă deloc prin gând ce-ar fi putut face pentru mine, dar dezleg cu nerăbdare panglica.

Obiectul care-mi alunecă în palmă nu capătă imediat sens în mintea mea. E o fâșie subțire de metal, de forma literei „C“. Degetele mele o prind firesc de partea curbată din spate, în timp ce mă uit la animalele parcă vii care privesc spre deschidere. Capul unui șarpe sâsâie către ciocul unei păsări cu gât lung. Îmi deschid palma și văd că solzii și penele lăcuite se prelungesc în jurul obiectului până ce se contopesc și devin de nedeslușit. De el sunt sudate două inele mici, câte unul în spatelul fiecărui cap. Poate ca să fie prins pe un lăntșor.

— E frumos! spun. E o podoabă, nu?

— Ei, știi bine că-mi plac zorzoanele care au un anumit scop, răspunde ea, criptic, îmboldindu-mă să dezleg singur misterul.

Răsucesc obiectul în palmă, prinzându-l din nou de curbura C-ului, dar de data asta acoperind cu degetele capetele animalelor. Pe urmă descopăr la ce servește: muchia netedă de oțel nu e doar decorativă.

— E un amnar, trag concluzia.

— Bineînțeles! Numai că n-ai neapărat nevoie de cremene. Orice soi de piară e la fel de bună dacă scoate scânteii, cum scoate cuarțul.

Acasă avem un amnar vechi, uzat, trecut de la o generație la alta în familia mamei, urât și cu luciul pierdut. În nopțile lungi de iarnă mama mă pune să exersez până când reușesc să aprind focul fără greș, ca să nu fie nevoie să dăm bani pe chibrituri. Un bănuț economisit e un bănuț câștigat.

Îmi trec degetul peste gâtul cu pene din metal, lucrat cu măiestrie.

— N-aș vrea să-l distrug.

— N-o să-l distrugi. Pentru asta e făcut. Lenore Dove atinge, pe rând, capul șarpelui și al păsării. Pe aștia doi nu-i zdrobești cu ușurință. Sunt supraviețuitori.

— Îmi place la nebunie! O sărut îndelung, cu delicatețe. Și te iubesc din răspuțeri!

„Din răspuțeri“ face parte din limbajul Stolului, dar expresia asta ne aparține nouă. De obicei o face să zâmbească, însă acum e cu de-săvârșire serioasă.

— Și eu pe tine.

Ne sărutăm până simt gust de sare. Nu e nevoie să-ntreb de ce.

— Ascultă-mă, e în ordine! o asigur. O să scăpăm cu bine.

Ea dă din cap, dar lacrimile continuă să i se prelingă.

— Lenore Dove, o să trecem cu bine de ziua de azi, ca și anul trecut, ca și în anul de dinainte și, în final, o să lăsăm asta în urmă.

— Nu cu adevărat, spune ea cu amărăciune. Nimeni din 12 n-o s-o facă. Capitoliul se asigură că Jocurile Foamei ni se întipăresc în minte, ca arse cu fierul roșu pe creier. Bate cu degetul în sticlă. Cred că Hattie și-a găsit cea mai bună ocupație. Îi ajută pe oameni să uite.

— Lenore Dove.

Clerk Carmine nu strigă, dar are una dintre acele voci pe care nu e nevoie să le ridici ca să se-audă de departe. Stă la marginea Pajiștii, cu pumnii îndesați în buzunarele salopetei peticite. E scripcar și își protejează mâinile.

— Ai face bine să te pregătești.

— Vin imediat, răspunde ea, ștergându-și ochii.

Clerk Carmine nu zice nimic despre lacrimile ei; îmi aruncă doar o privire care spune că, după părerea lui, eu port vina, apoi se

răsuște pe călcăie. Nu mi-a dat niciodată prea multă atenție înainte ca legătura dintre mine și Lenore Dove să devină serioasă. De atunci încoace nimic din tot ce fac eu nu i se mai pare corect. La un moment dat i-am spus Lenorei Dove că, după câte îmi dau seama, el detestă dragostea. Ea mi-a dezvăluit că unchiul ei e de vreo treizeci de ani împreună cu tipul din oraș care înlocuiește ferestrele sparte. Și-au tăi-nuit legătura, pentru că din pricina unei asemenea iubiri ești hărțuit de Apărătorii Păcii, îți pierzi slujba, ba ajungi chiar și la închisoare. Având în vedere prin ce-a trecut el însuși, ai crede despre Clerk Carmine că e apărătorul dragostei noastre – eu o încurajez cu siguranță pe a lui –, dar el consideră, probabil, că Lenore Dove merită ceva mai bun.

Ei nu-i place să vadă că nu ne înghițim unul pe altul, așa că spun doar:

— Cu siguranță încep să-i fiu pe plac.

Asta o face să rădă îndeajuns ca să-și schimbe starea de spirit.

— O să vin la tine după. Am de făcut câteva treburi, dar termin până la 15:00. Mergem în pădure, da?

— Mergem în pădure.

Își întărește răspunsul cu un sărut.

Întors acasă, mă spăl turnând pe mine o găleată de apă rece, îmi iau pantalonii purtați de tata la nuntă și o cămașă croită de mama din batiste luate de la magazinul Capitoliului, de unde își fac minerii cumpărăturile. Trebuie măcar să ne străduim să părem bine îmbrăcați la extragere. Vino în haine zdrențuite și Apărătorii Păcii te iau la bătaie sau îți arestează părinții, pentru că nu așa se cuvine să-ți arăți respectul pentru locuitorii Capitoliului morți în război. Nu contează că în același război au murit și o mulțime dintr-ai noștri.

Mama îmi dă cadourile de ziua mea: lenjerie de corp pentru un an întreg, făcută din saci de făină, și un briceag nou-nouț, spunându-mi că mi-e strict interzis să-l folosesc pentru jocuri cu cuțitul, cum e aruncatul cu vârful lamei în pământ. Sid îmi oferă o bucată de cremene înfășurată într-o hârtie maro, soioasă.

— Am găsit-o în pietrișul drumului, lângă baza Apărătorilor Păcii. Lenore Dove a zis c-o să-ți placă.

Îmi scot amnarul și îl probez, înălțând o jerbă superbă de scânteii. Cu toate că nu se topește de dragul lui Lenore Dove, considerând-o doar ceva care-mi abate atenția de la muncă, mamei îi place amnarul

destul de mult ca să treacă prin inelele lui metalice un șiret de gheață și să mi-l lege de gât.

— E-un amnar grozav de frumos! spune Sid, atingând, visător, pasărea.

— Ce-ai zice să te-nvăț diseară să-l folosești? îi sugerez.

Fața i se luminează la promisiunea c-o să facă o treabă de adult combinată cu cea că n-o să plec nicăieri.

— Da?

— Da!

Îi ciufulesc claia de păr și buclele i se revarsă care încotro.

— Încetează! Sid râde și-mi dă peste mână, îndepărtându-mi-o.

Acum trebuie să mă pieptăn iar!

— Ai face bine să te grăbești! îi spun.

Pleacă în fugă și eu las amnarul să-mi alunec sub guler; nu sunt gata să-l arăt tuturor, nu în ziua extragerii.

Mai am câteva minute libere, așa că plec în oraș să fac negoț. Aerul e apăsător și stătut, promițător de furtună. Stomacul mi se face ghem la vederea pieței, câptușită cu bannere și mișunând de Apărători ai Păcii, în uniformele lor albe și înarmați până în dinți. În ultima vreme, ideea centrală e „Fără Pace” și sloganele te bombardează de pretutindeni: *FĂRĂ PACE NU E PÂINE! FĂRĂ PACE NU SUNTEM ÎN SIGURANȚĂ!* Și, desigur, *FĂRĂ APĂRĂTORII PĂCII NU E PACE! FĂRĂ CAPITOLIU NU E PACE!* Deasupra scenei înălțate temporar în fața Clădirii Justiției tronează un banner imens cu mutra președintelui Snow, alături de cuvintele „CEL DINTĂI APĂRĂTOR AL PĂCII DIN PANEM”.

În partea din spate a pieței, Apărătoarele Păcii verifică identitatea participanților la extragere. Coadă fiind încă mică, înaintez și o fac și pe asta. Femeia nu mă privește în ochi, prin urmare presupun că încă mai știe ce e rușinea. Sau poate dă doar dovadă de indiferență.

Spîteria are steagul Panemului în vitrină, ceea ce mă calcă pe nervi. Totuși, acolo pot încheia cel mai bun târg cu rachiul meu alb. Înăuntru, mirosul puternic de chimicale îmi face nările să zvâcnească. În contrast, un parfum vag, dulce, vine dinspre un mănunchi de flori de mușețel care se odihnește într-un borcan, așteptând să devină ceai și medicament. Știu că Burdock culege așa ceva din pădure. În ultima vreme, a adăugat vânătorii culesul de plante sălbatice.

Locul e pustiu, cu excepția colegei mele de clasă, Asterid March, care aranjează sticlute mici pe un raft din spatele tejghelei. O coadă lungă și blondă, împletită, îi atârna pe spate, dar căldura umedă a desprins şuvițe firave care-i încadrează fața fără cusur. Asterid e cea mai frumoasă fată din oraș și, după standardele Districtului 12, e bogată. O detestam pentru asta, dar într-o noapte a apărut în Filon, singură, ca s-o îngrijească pe o vecină biciuită fiindcă bârfise un Apărător al Păcii. A adus o alifie pe care o preparase chiar ea, apoi a dispărut fără să spună vreodată ceva despre plată. De atunci ea e cea căreia toată lumea îi cere ajutor când cineva drag ajunge sub loviturile biciului. Cred că Asterid e, în esență, mai mult decât ai crede judecând după grupul ei de prieteni îngâmfați din oraș. În plus, Burdock e nebun după ea, așa că mă străduiesc să mă port frumos, deși, în privința ei, Burdock are tot atâtea șanse ca o gaiță-zeflemitoare îndrăgostită de o lebadă. Fetele din oraș nu se mărită cu băieți din Filon, dacă nu cumva ceva o ia razna de-a binelea.

— Bună! Găsești vreo întrebuintare pentru asta? Pun pe tejghea sticla de rachiul alb. Poate pentru sirop de tuse, sau ceva așa?

— Sunt sigură că-i pot găsi una. Asterid îmi dă un preț bun și-mi aruncă un fir de mușețel: Pentru azi. Se zice că poartă noroc.

Îmi înfig firul într-o butonieră.

— Cine zice? Burdock?

Asterid roșește ușor și mă-ntreb dacă nu cumva mă-nșel în privința șanselor lui.

— Poate că de la el am auzit. Nu mai țin minte.

— Ei, azi ne-ar fi de folos un dram de noroc.

Arunc o privire către steagul din vitrină.

Ea își coboară vocea.

— Noi nu l-am vrut acolo. Apărătorii Păcii au insistat.

Oare ce-ar fi făcut Apărătorii Păcii dacă-i refuzau? Ar fi arestat familia March? Le-ar fi devastat spîteria? Le-ar fi închis-o definitiv? Mă simt prost fiindcă i-am judecat mai devreme.

— Atunci n-ați avut de ales. Arăt spre mușețel cu o înclinare a capului: Să porți și tu un fir, OK?

Îmi răspunde cu un zâmbet trist și dă din cap.

Intru alături, în cofetăria familiei Donner, și cumpăr o punguță albă cu jeleuri multicolore – preferatele Lenorei Dove – ca să le mâncăm

împreună mai târziu. Ea le spune „jeleuri-curcubeu“ și jură că le poate deosebi aromele, deși au toate exact același gust. Merrilee Donner, care îmi e colegă de clasă, mă servește îmbrăcată într-o rochie portocalie impecabilă, cu panglici asortate în părul ei de culoarea nisipului. Nimeni n-o să aresteze vreun Donner pentru că poartă haine jerpelite. Din fericire, Asterid mi-a plătit în bancnote, fiindcă Donnerii nu primesc bonurile cu care plătește Capitoliul minierii. De fapt, nu sunt bune decât în magazinul Capitoliului, dar mulți negustori din oraș le acceptă și mama adună o grămadă ca plată pentru spălatul rufelor.

Când ies, zâmbesc pentru o clipă către frumoasa firmă din bomboane a Donnerilor, gândindu-mă la întâlnirea cu Lenore Dove în pădure. Apoi îmi dau seama că e ora începerii. Ecranele imense care flanchează scena s-au aprins și pe ele flutură steagul, în onoarea Jocurilor Foamei. Acum cincizeci și ceva de ani, districtele s-au ridicat la luptă împotriva opresiunii Capitoliului, dezlănțuind în Panem un război civil sângeros. Am pierdut și, ca pedeapsă, în fiecare zi de 4 iulie, fiecare district trimite două tributuri, o fată și un băiat între doisprezece și optsprezece ani, care să lupte până la moarte într-o arenă. Ultimul rămas în picioare e încoronat învingător.

În ziua extragerii se trag la sorți numele noastre pentru Jocurile Foamei. Două țarcuri, unul pentru fete și altul pentru băieți, au fost delimitate clar cu funii portocalii. În mod tradițional, copiii de doisprezece ani se adună în față, iar în spatele lor stau ceilalți, din ce în ce mai mari, până se ajunge, pe ultimele rânduri, la cei de optsprezece ani. Toată populația e obligată să participe, dar știi că mama o să-l țină pe Sid acasă până în ultima clipă cu puțință, așa că nu mă obolesc să-i caut cu privirea. Fiindcă Lenore Dove nu se vede nicăieri, mă îndrept către zona destinată băieților între paisprezece și șaisprezece ani, gândindu-mă la probabilitatea de a-mi auzi numele.

Astăzi, în extragere sunt douăzeci de bilete de hârtie cu numele meu pe ele. Fiecare copil capătă automat câte unul în fiecare an, dar eu mă aleg cu câte trei în plus, fiindcă iau de fiecare dată câte trei tесere ca să mă hrănesc pe mine și pe ceilalți membri ai familiei mele. O tесeră îți aduce o rație de ulei și un sac de făină cu inscripția „PRIN BUNĂVOINȚA CAPITOLIULUI“ pentru o persoană, preluate lunar din Clădirea Justiției. În schimb, trebuie să-ți pui numele la

extragere o dată în plus pentru fiecare tесeră din anul respectiv. Aceste înscrieri suplimentare îți rămân, se cumulează. Câte patru bilete cu numele meu timp de cinci ani – așa am ajuns să am douăzeci. Dar, ca să înrăutățească lucrurile, fiindcă anul ăsta avem Al Doilea Jubileu al Pacificării, care marchează a cincizecea aniversare a Jocurilor Foamei, fiecare district trebuie să trimită de două ori mai mulți copii decât de obicei. Îmi dau seama că, pentru mine, e ca și cum aș avea patruzeci de bilete într-un an obișnuit. Și nu-mi place această probabilitate.

Mulțimea se îndesește, dar îl văd pe unul dintre copiii de doisprezece ani din față încercând să-și ascundă lacrimile. Peste doi ani, Sid o să fie acolo. Mă întreb cine, eu sau mama, va sta mai înainte, pe în-delete, de vorbă cu el, explicându-i care îi e rolul la extragere. Că trebuie să arate bine, și să nu deschidă gura, și să nu provoace necazuri. Chiar dacă se întâmplă inimaginabilul și îi e extras numele, trebuie să tragă aer în piept, să-și ia cea mai curajoasă înfățișare de care e capabil și să urce pe scenă, fiindcă împotrivirea nu e o opțiune. Dacă va fi nevoie, Apărătorii Păcii îl vor târî acolo, în ciuda zvrăcolelilor și țipetelor lui, așa că trebuie să-ncerce să se poarte cu o oarecare demnitate. Și să țină minte că, orice s-ar întâmpla, familia lui îl va iubi și va fi mândră de el pentru totdeauna.

Iar dacă Sid întreabă:

— De ce trebuie să fac așa ceva?

Noi putem răspunde doar:

— Pentru că ăsta e mersul lucrurilor.

Lenore Dove ar detesta răspunsul nostru în totalitate. Dar reprezintă adevărul.

— La mulți ani!

Cineva mă pocnește în umăr și iată-i pe Burdock, într-un costum ponosit, și pe prietenul nostru Blair, care a moștenit de la fratele lui mai vârstnic o cămașă cu trei numere prea mare.

Blair îmi trânteste pe piept un pachet de alune prăjite, luate din magazinul Capitoliului.

— Și fie să ți se îndeplinească toate dorințele!

— Mulțumesc!

Îmi pun alunele și jeleurile în buzunar.

— Voi doi nu trebuia să vă dichisiți pentru mine.

— Ei, am vrut ca ziua ta de naștere să fie specială, zice Blair. Oricum, ce idiot vine pe lume tocmai în ziua extragerii?

— Cel căruia îi plac provocările, spune Burdock, apreciativ.

— Joc cărțile pe care le-am primit, dar știți ce se spune, cine are ghinion la joc are noroc în dragoste. Îmi aranjez mai bine firul de mușețel. Hei, ia uite ce mi-a dat prietena ta, Burdie.

Atenția ni se îndreaptă spre țarcul fetelor, unde Asterid stă de vorbă cu Merrilee și cu sora ei geamănă, Maysilee, care îi seamănă leit și e cea mai cu nasul pe sus fată din oraș.

— Prietenele ei știu de tine, Everdeen? întrebă Blair.

— Nu e nimic *de știut*, ripostează Burdock, cu un rânjel. Ei, cel puțin nu încă.

Sistemul acustic prinde viață, pârâind și trezindu-ne la realitate. Chiar în aceeași clipă, o zăresc pe Lenore Dove ocolind un Apărător al Păcii și strecurându-se în țarc. Arată superb, într-o rochie cu volane de culoarea roșu-rozalie a merelor, cu părul strâns în coc cu pieptenii de metal făcuți pentru ea de Tam Amber. Superbă și îndârjită.

O înregistrare a imnului e trâmbițată în piață, făcându-mi dinții să clănțanească.

*Giuvaier al Panemului,
Puternic oraș.*

Ar trebui să cântăm și noi, dar în schimb bolborosim ceva nedeslușit. E de ajuns să ne mișcăm buzele exact la timp. Pe ecrane sunt proiectate imagini ale puterii Capitolului: armate de Apărători ai Păcii în marș, flote de aeronave, tancuri defilând pe bulevardele largi din capitală, în drum spre vila președintelui. Totul e curat lună, și costisitor, și letal.

După încheierea imnului, primăreasa Allister urcă pe scenă și citește Tratatul de Trădare, adică, în esență, condițiile capitulării care a pus capăt războiului. Cei mai mulți dintre locuitorii Districtul 12 încă nu se născuseră atunci, dar ne aflăm cu toții aici ca să plătim prețul cerut. Primăreasa se străduiește să citească pe un ton neutru, dar în voce i se strecoară dezaprobarea într-un mod care garantează că va fi înlocuită cât de curând. Toți primarii cumsecade sunt înlocuiți.

Pe urmă, proaspăt sosită din Capitoliu, își face apariția Drusilla Sickle, o femeie cu fața o capodoperă a chirurgiei plastice, care escortează în fiecare an tributurile noastre la Jocurile Foamei. N-am idee cât de bătrână e, dar a început să vină în districtul nostru la Primul Jubileu al Pacificării. Poate e cam de vârsta lui Hattie? E greu de spus, fiindcă un șir care pare a fi de piuneze sofisticate îi înconjoară fața, întinzându-i pielea și țintuindu-i-o așa. Anul trecut au fost toate împodobite cu câte o lamă minusculă de ferăstrău. Anul ăsta laitmotivul pare să fie numărul „50”. Cât despre haine, e clar că s-a străduit să îmbine două tendințe ale modei, cea militară și cea exuberantă, rezultatul fiind costumația ei, adică o haină de ofițer galbenă ca lămâia, cizme asortate, lungi până la coapse, și joben cu cozoroc. În partea de sus, din joben ies pene în evantai, făcând-o să semene a narcisă stâlcită. Totuși, nimeni nu râde, fiindcă ea e chipul răului.

Doi Apărători ai Păcii așază, de o parte și de alta a scenei, cupe imense, de sticlă, cu numele tributurilor.

— Mai întâi domnișoarele, spune Drusilla, afundându-și mâna în cupa din dreapta și scoțând un singur bilet. Și norocoasa este...

Face o pauză, de dragul efectului, răsucind biletul între degete și afișând un zâmbet afectat înainte de a înfige cuțitul.

— Louella McCoy!

Mi se face rău. Louella McCoy locuiește în josul străzii mele, la trei case distanță de mine, și nu există vreo altă fetiță de treisprezece ani mai isteată și mai vioaie. Un murmur de furie trece prin mulțime ca un val și îi simt pe Blair și Burdock încordându-se lângă mine când Louella urcă treptele scenei, azvârlindu-și codițele negre peste umeri și încruntându-se într-o strădanie de a părea dură.

— Și, în acest an, tot domnișoare și pe locul doi! Louellei i se alătură...

Mâna Drusillei răscolește biletele din cupă și pescuiește încă un nume.

— Maysilee Donner!

Ochii mei o găsesc pe Lenore Dove și nu pot gândi nimic altceva decât: „Nu ești tu. Cel puțin nici anul ăsta. Ești în siguranță.”

Mulțimea reacționează iarăși, dar mai mult surprinsă decât furioasă, fiindcă Maysilee e orășeancă get-beget și pe atât de îngâmfată cât pot aceștia să devină, având în vedere că Donnerii sunt negustori și că, după părerea tuturor, tatăl ei va fi ales ca succesor al primăresei Allister.